

Рат у Ирану указао је на једну од највећих слабости земаља Персијског залива – велику зависност од постројења за десалинизацију морске воде, чије би уништење у случају ескалације сукоба могло да изазове озбиљну хуманитарну и економску кризу, пише Блумберг.

У анализи се наводи да заливске земље немају довољно извора слатке воде за снабдевање растућег становништва, индустрије и пољопривреде, због чега већ деценијама користе енергетске ресурсе за прераду морске воде у воду за пиће.

Око половине светских капацитета за десалинизацију налази се у шест држава чланица Савета за сарадњу арапских држава Залива – Саудијској Арабији, Кувајту, Бахреину, Катару, Оману и Уједињеним Арапским Емиратима, а приближно 60 милиона становника тих земаља у великој мери зависи од воде добијене тим поступком.

Према подацима Француског института за међународне односе, постројења за десалинизацију обезбеђују око 90 одсто слатке воде у Кувајту, 86 одсто у Оману, 70 одсто у Саудијској Арабији и 42 одсто у Уједињеним Арапским Емиратима.

Иран је мање зависан од десалинизације, јер већину воде добија из река, акумулација и подземних вода, али се последњих година суочава са тешким сушама.

Уколико би сукоб додатно ескалирао, а постројења за десалинизацију била уништена или тешко оштећена, то би могло да доведе до озбиљне несташнице воде, хуманитарне кризе и великих економских последица.

Земље Персијског залива спадају међу подручја са највећим недостатком воде у свету. Због брзог развоја великих градова, попут Абу Дабија и Дохе, владе се све више ослањају на десалинизацију како би обезбедиле довољне количине пијаће воде.

Та технологија, према наводима Блумберга, омогућила је државама Залива да развију пословне и туристичке центре у пустињским условима, са голф теренима, затвореним скијалиштима и дата центрима.

Постројења за десалинизацију најчешће се налазе уз електране, јер им је за уклањање соли и других нечистоћа из морске воде потребна велика количина електричне енергије, што их чини додатно рањивим у нападима усмереним на енергетску инфраструктуру.

Таква постројења била су мета и током Заливског рата 1990–1991. године, када су ирачке снаге уништиле део капацитета Кувајта за десалинизацију и испустиле сирову нафту у Персијски залив, чиме је загађена морска вода. Кувајт је тада био принуђен да се снабдева водом из хитних резерви које су обезбедиле, између осталих, Саудијска Арабија и Турска.

(Танјуг)

